

Bilag 13.

Oversættelse.

Økonomisk rådgiver Mogens Isaksens indlæg i 2. udvalg den 10. november 1971 om de mindst udviklede blandt udviklingslandene.

Danmark har igennem mange år haft en positiv indstilling til de særlige og alvorlige problemer, som gør sig gældende for de mindst udviklede udviklingslande. Vi finder det derfor glædeligt, at verdenssamfundet nu er ved at acceptere et fælles ansvar for løsningen af disse problemer.

Som et udslag af det sammenhold og den vilje til at hjælpe, der afspejledes i den internationale strategi for FN's 2. udviklingsår, vedtog generalforsamlingen sidste år resolution 2724, hvori ECOSOC, UNCTAD og visse andre organer opfordredes til at give høj prioritet til at identificere de mindst udviklede lande blandt udviklingslandene.

Den danske delegation har med tilfredshed bemærket, at arbejdet inden for disse organer i det forløbne år har ført os godt på vej til en almindelig acceptabel definition for så vidt angår disse lande. Og vi er nu nået så vidt, at generalforsamlingen er rede til at træffe en afgørelse i denne sag.

Komiteen for udviklingsplanlægning, hvis konklusioner vedrørende dette spørgsmål er indeholdt i beretningen fra 7. samling sidste forår, har ydet et overmåde værdifuldt bidrag til den internationale debat om problemet. Den danske delegation kan helt tilslutte sig de metoder, som udvalget har lagt til grund for sit arbejde. Vi er enige med udvalget i, at vi nu bør definere den „hårde kerne“ af disse lande. De forsøg, som er blevet udført specielt af UNCTAD med anvendelsen af et sammensat indeks, baseret på en lang række indikatorer, er yderst interessante. Vi er dog bange for, at en sådan fremgangsmåde vil vise sig i praksis at være meget vanskelig og kompliceret. Vi kan derfor støtte anbefalingen fra Komiteen for udviklingsplanlægning om at basere defini-

tionen på ganske få yderst vigtige og vidt tilgængelige indikatorer. De foreslåede kriterier forekommer os at være både relevante og acceptable, og vi nærer ingen tvivl om, at de 25 lande, der er blevet udskilt ved anvendelsen af disse kriterier, under alle tænkelige omstændigheder ville falde ind under kategorien de mindst udviklede lande.

Vi finder imidlertid, ligesom andre lande, der tidligere har talt i denne debat, at denne liste over den „hårde kerne“ af lande bør anvendes med fleksibilitet. Der findes lande, som kun opfylder nogle af kriterierne, men som i visse henseender er stillet overfor særdeles alvorlige udviklingsproblemer. Det kunne f. eks. gælde for indlandsstater eller lande, som i stor udstrækning er afhængige af eksport af en enkelt eller ganske få varer. Det kan derfor ikke anses for givet, at en og samme landegruppe bør betragtes som mindst udviklet i forhold til alle de arter af forantaltninger, der skal træffes til fordel for sådanne lande.

Der er således efter den danske delegations opfattelse et klart behov for fleksibilitet, men denne bør dog ikke overdrives i en sådan grad, at definitionen udvandes. Det ville derfor måske være tilrådeligt i en ikke alt for fjern fremtid at overveje at opstille retningslinier for afgørelser fra kriterierne i konkrete tilfælde.

Definitionen af de mindst udviklede lande bør naturligvis anvendes af FN-systemets internationale organisationer ved imødekommelsen af opfordringer i strategien for FN's 2. udviklingsår til at iværksætte særlige programmer til fordel for de mindst udviklede lande. Jeg vil gerne erindre om, at den danske delegation for et par uger siden under debatten her i udvalget udtrykte håbet om, at UNDPs styrelsesråd i forbin-